

דעם רבינ'ס אעשיות

ספורי מעשיות
משנים קדמוניות מרבנו
הקדוש רבי נחמן מברסלב
זי"ע א
המעשה עם הבחינות

מעשה ב'
מחיגר (1)
גליון 100

מה נשאר לו חוץ מיאוש גדול מפל חלומו שהתנפץ?

שבת שלום, קוראים יקרים!

הוא היה יכול לבלות את שארית ימיו בכעס ותסכול, על הגזלנים שחמסו אותו, ועל הבעל גגלה והנאמן (שלא נאמן) שפרחו לו, והשאירו אותו רעב וחסר אונים, אך החגר שלנו - פאן בעמק נפילתו מתגלה נקדתו הטובה! הוא לא מתיאש כלל! הוא חושב בדעתו מה הוא יכול לעשות עכשו, ולמרות שהוא בודד, ונפחד בייער לבדו, הוא עושה את שלו. בתחלה הוא אוכל מה שנשאר לו בעגלה, ואח"כ מתחיל לזחל על הארץ, ואוכל את העשב שגדל מסביבו... מי היה חושב שדוקא משם, מעמק הנפילה שלו, שהוא כבר יודע ומבין בטעמי העשב השונים, משם תצמח ישועתו. שימצא את הדומיט, וירפא את עצמו ואת כל סביבתו, וכל העולם יבוא על תקונו בזכותו!

החגר מלמד אותנו את מה שרבונו שאג בקול גדול, שאין שום יאוש בעולם כלל! ואפלו שפרגישים לפעמים שחרצון הטוב שלנו רחוק מהמציאות, ובמקום להתקרב אנחנו רק מתרחקים, ונופלים, ונשברים. צועק לנו הצדיקה, לא להתיאש! אל תתיאש, תמשיך לעשות את שלך, מה שאפשר במקום שלך, ואז בעמק הירידה, אם לא מתיאשים, "יש ענין שיתהפך הכל לטובה"...

במעשה החדש שהתחלנו השבוע, רבנו מספר על החגר, שלא יכול ללכת על רגליו, והוא נצרך לעזרה מאחיו. מבין חלקי הספור, יכול המתבונן בשימת לב, לראות את הגישה המיוחדת והלקה מחשבתו המפלאה של החגר, שאפשר ללמד ממנו הרבה מאד.

בהתחלה החגר יכול רק לעמד, אך לא ללכת, ואחיו עזרו לו להתפרנס. הספור היה יכול להסתים פאן, אך החגר שלנו אינו רוצה להיות מספן ונצרך, והוא חושב מחשבות איה יוכל לעסק במשהו, להתפרנס מיגיע כפיו. זה למוד ראשון שהחגר מלמד אותנו: לקוות, ולרצות, ולא להתיאש, למרות שהבעיה שלו נראית תקועה, ומאד מציאותית, אך הוא ממשיך לחפש עצות, איה בכל זאת הוא יכול לעשות משהו, כדי לעזור לעצמו.

והנה כלם נרתמים לעזרתו, והוא יוצא לדרך מלא תקנה, אך פתאום הכל נהפך על פניו, והוא מוצא את עצמו לבדו בייער. בלי הכסף, בלי הסחורה, ואפלו בלי אנשיו הנאמנים... מה היינו חושבים במקומו? במקום להתקדם צעד, הוא נסוג אחורנית, אפלו המעט שכבר היה לו אבד. והנה הוא כבר לא יכול לעמד, ואין לו מזון להחיות את עצמו.

שבת שלום ומברך!

ספורי מעשיות משנים קדמוניות - מעשה ג' - מחגר (1)

שפּרָה רַבּוּ נַחְמָן מְבַרְסֵלַב זִיע"א

בְּעֶרְמָה, וּמִי שֶׁהָיָה מִבֵּין בּוֹ שְׂאִין בּוֹ צֶרֶף אֱלִיו, דְּחָה אֹתוֹ. וּלְאַחַד הָיָה אוֹמֵר: אַתָּה תּוֹכֵל לְהִיּוֹת בְּעַל-מְלָאכָה, וְלָזָה אָמַר: אַתָּה תּוֹכֵל לְהִיּוֹת בְּרַחִים. וּבִרְרָה רַק אֲנָשִׁים חֲכָמִים, וְהָלַךְ עִמָּהֶם לַיֵּר, וְאָמַר לָהֶם שִׁיְהִיו נֹעֲשִׂים גְזֻלָּנִים, בְּאֲשֶׁר שְׂמַכָּאן הוֹלְכִים הַדְרָכִים לְלִיפְסִיק, לְבַרְעֵסְלָא וְלִשְׂאָר מְקוֹמוֹת, וְנוֹסְעִים בְּכָאן סוֹחְרִים, וְנִגְזָל אוֹתָם וְנִקְבָּץ מְעוֹת. וְנִפְלוּ עֲלֵיהֶם (הֵינּוּ אֵלּוּ הַגְזֻלָּנִים הַנ"ל נִפְלוּ עַל הַבֵּן הַנ"ל, שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לִילָף, וְעַל הָאֲנָשִׁים שְׁלוֹ, דְּהֵינּוּ הַנְּאָמָן וְהַבְּעַל-עֵגְלָה).

הַבְּעַל-עֵגְלָה וְהַנְּאָמָן, שֶׁהָיוּ יְכוּלִים לְבָרַח בְּרַחוּ, וְהוּא נִשְׂאָר עַל הָעֵגְלָה, וּבָאוּ וְלָקְחוּ הַתְּבָה שֶׁל הַמְּעוֹת, וְשָׂאוּ אוֹתוֹ: לָמָּה אַתָּה יוֹשֵׁב? וְהַשִּׁיב שְׂאִינוֹ יָכוֹל לִילָף. וְגִזְלוּ הַתְּבָה וְהַסּוֹסִים, וְהוּא נִשְׂאָר עַל הָעֵגְלָה.

וְהַנְּאָמָן וְהַבְּעַל-עֵגְלָה (שֶׁבְּרַחוּ לְמָקוֹם שֶׁבְּרַחוּ) יָשְׁבוּ עִצְמָם, בְּאֲשֶׁר שָׁלְקוּ פְּרוֹקְלָאדִין מְפָרִיצִים, וְלָמָּה לָהֶם לָשׁוּב לְבֵיתָם, שִׁיּוֹכְלוּ לָבוֹא בְּשִׁלְשָׁאוֹת? טוֹב לָהֶם לִשְׂאָר שָׁם (בְּמָקוֹם שֶׁבְּרַחוּ לָשׁוּם), וְיִהְיוּ בְּכָאן נְאָמָן וּבְעַל-עֵגְלָה.

וְהַבֵּן הַנ"ל, כֹּל זְמַן שֶׁהָיָה לוֹ הַמְּאָכֵל שֶׁלְקַח מִבֵּיתוֹ לָחֵם יָבֵשׁ שֶׁהָיָה בְּעֵגְלָה (שְׁקוֹרִין סוֹחְרִים) אָכַל אוֹתָם, וְאַחֲרֵיכֵן כְּשֶׁכָּלָה וְלֹא הָיָה לוֹ לֶאֱכֹל, יָשָׁב עִצְמוֹ מֵהַלְעֲשׂוֹת,

וְהִשְׁלִיךְ עִצְמוֹ מֵהָעֵגְלָה לָאֲכֹל עֲשָׂבִים, וְהָיָה לָן יְחִידִי בַשָּׂדֶה וְנִפְחָד, וְנִטַּל מִמֶּנּוּ הַכֶּחַ, עַד שֶׁלֹּא הָיָה

מַעֲשֵׂה בְּחָכְמָה אַחַד, קָדָם מוֹתוֹ קָרָא אֶת בְּנָיו וּמְשִׁפְחָתוֹ וְצוּהָ אוֹתָם לְהִשְׁקוֹת אֵילָנוֹת. גַּם יֵשׁ לָכֶם רְשׁוֹת לַעֲסֹק בְּשִׂאָר פְּרֻנְסוֹת, אֲבָל בְּזָה תִשְׁתַּדְּלוּ, לְהִשְׁקוֹת אֵילָנוֹת.

אַחֲרֵיכֵן נִפְטַר הַחָכָם וְהַנִּיחַ בָּנָיִם, וְהָיָה לוֹ בֵּן אֶחָד שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לִילָף, וְהָיָה יָכוֹל לַעֲמֹד, רַק שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לִילָף, וְהָיוּ אָחִיו נוֹתְנִים לוֹ סְפוּק דֵּי פְּרֻנְסָתוֹ, וְהָיוּ מְסַפִּיקִים אוֹתוֹ כְּלִיכָף עַד שֶׁנִּשְׂאָר לוֹ.

וְהָיָה אוֹתוֹ הַבֵּן (שֶׁלֹּא הָיָה יָכוֹל לִילָף) מְקַבֵּץ עַל-יַד עַל-יַד מִמָּה שֶׁנִּשְׂאָר לוֹ מִפְּרֻנְסָתוֹ עַד שֶׁקְבָּץ סוֹף מְסִים וְיֹשֵׁב עִצְמוֹ: לָמָּה לִי לְקַבֵּל הַסְּפָקָה מֵהֶם? טוֹב שֶׁאֶתְחִיל לַעֲשׂוֹת אֵיזָה מְשָׂא וּמִתָּן. וְאִךָ שְׂאִינוֹ יָכוֹל לִילָף, יַעֲץ בְּדַעְתּוֹ לִשְׁכַר לוֹ עֵגְלָה וְנְאָמָן וּבְעַל-עֵגְלָה, וְיִסַּע עִמָּהֶם לְלִיפְסִיק, וְיִוְכַל לַעֲשׂוֹת הַמְּשָׂא וּמִתָּן, אִךָ שְׂאִינוֹ יָכוֹל לִילָף.

כִּשְׁשִׁמְעוּ הַמְּשִׁפְחָה זֹאת, הוֹטֵב בְּעֵינֵיהֶם וְאָמְרוּ: לָמָּה לָנוּ לִתֵּן לוֹ הַסְּפָקָה? טוֹב שִׁיְהִיָּה לוֹ פְּרֻנְסָה. וְהָלוּ לוֹ עוֹד מְעוֹת, כְּדִי שִׁיּוֹכֵל לְנַהֵג הַמְּשָׂא וּמִתָּן. וְשִׁכַר לוֹ עֵגְלָה וְנְאָמָן וּבְעַל-עֵגְלָה וְנִסַּע. וּבָא לְקַרְעֻטְשָׁמַע. וְאָמַר הַנְּאָמָן שִׁילִינוּ שָׁם, וְלֹא רָצָה. וְהַפְּצִירוּ בּוֹ, וְהוּא עָקַשׁ אוֹתָם וְנִסְעוּ מִשָּׁם, וְתָעוּ בַיֵּר וְנִפְלוּ עֲלֵיהֶם גְזֻלָּנִים.

וְאוֹתָן הַגְזֻלָּנִים נִעֲשׂוּ עַל-יַדֵּי שֶׁהָיָה פַּעַם אַחַת רָעַב, וּבָא אֶחָד לָעִיר וְהַכְרִיז: מִי שְׂרוּצָה מְזוֹנוֹת יָבוֹא אֵלָיו וְנִתְקַבְּצוּ אֵלָיו כַּמָּה אֲנָשִׁים, וְהוּא עָשָׂה

יכול אֶפְלוּ לַעֲמֹד, רַק לְרַחֵשׁ (בְּלִשׁוֹן אֲשַׁכְּנֶנּוּ: רוֹקִין זִיד),
וְהָיָה אוֹכֵל הָעֵשֶׂב סְבִיבוֹתָיו, וְכָל זְמַן שֶׁהָיָה יִכּוֹל
לְהוֹשִׁיט וּלְאָכֵל, הָיָה אוֹכֵל שָׁם, וְאַחֲרֵיכֶן, כְּשֶׁכָּלָה
הָעֵשֶׂב סְבִיבוֹ עַד שֶׁלֹּא הָיָה יִכּוֹל לְהוֹשִׁיט, הָיָה מְנַתֵּק
עֲצָמוֹ לְהֵלֵן וְאָכֵל שָׁם, וְהָיָה אוֹכֵל הָעֵשֶׂב אֵיזָה זְמַן.

פַּעַם אֶחָד בָּא לְעֵשֶׂב אֶחָד שֶׁעֲדִין לֹא אָכַל עֵשֶׂב
כְּזֶה וְהוֹטֵב בְּעֵינָיו אוֹתוֹ הָעֵשֶׂב, מִחֲמַת שֶׁהָיָה אוֹכֵל
זְמַן רַב עֲשָׂבִים, וְהָיָה מְכִיר בָּהֶם, וְעֲדִין לֹא רָאָה
עֵשֶׂב כְּזֶה, וַיֵּשֶׁב עֲצָמוֹ לְעַקְרוֹ עִם שָׂרְשׁוֹ, וְהָיָה תַּחַת
הַשָּׂרֵשׁ דּוּמִיט, וְהַדּוּמִיט הָיָה מְרַבֵּעַ, וְכָל צַד הָיָה לוֹ
סִגְלָה אַחֶרֶת.

וּבְצַד אֶחָד הָיָה כְּתוּב שְׁמִי שֶׁיֵּאֱחָז אוֹתוֹ צַד, יֵשֵׂא
אוֹתוֹ לְמָקוֹם שְׁיֹם וְלִילָה נִתְקַבְּצִים בְּיַחַד, שֶׁהַשְּׂמֵשׁ
וְהַיָּרֵחַ נִתְקַבְּצִים שָׁם בְּיַחַד, וְכִשְׁעָקַר הָעֵשֶׂב עִם
הַשָּׂרֵשׁ שֶׁהָיָה שָׁם הַדּוּמִיט, נִזְדַּמְּן שֶׁאֱחָז בְּאוֹתוֹ הַצַּד
(הַמְסֻגָּל לְשֵׂא אוֹתוֹ לְמָקוֹם שְׁיֹם וְלִילָה מִתְקַבְּצִים, כַּנִּל),

וְנִשָּׂא אוֹתוֹ, וּבָא לְמָקוֹם שְׁיֹם וְלִילָה נִתְוַעֲדִים
יַחַד. וְהִסְתַּכַּל וְהִנֵּה הוּא שָׁם בְּמָקוֹם שֶׁשְּׂמֵשׁ וַיֵּרַח
בְּאֵים בְּיַחַד כַּנִּל.

וְשָׁמַע שֶׁהַשְּׂמֵשׁ עִם הַיָּרֵחַ מְדַבְּרִים, וְהָיָה הַשְּׂמֵשׁ
קוֹבֵל לְפָנָיו הַיָּרֵחַ בְּאֲשֶׁר שֵׁישׁ אֵילָן שֵׁישׁ לוֹ עֲנָפִים
רַבִּים, וּפְרִיָו וְעֵלָיו וְכָל עֲנָף וְעֲנָף וּפְרִי וְעֵלָה יֵשׁ לוֹ
סִגְלָה מִיַּחַדָּת, שֶׁזֶה מְסֻגָּל לְבָנִים וְזֶה מְסֻגָּל לְפְרִיָו
וְזֶה מְסֻגָּל לְרִפּוּאֵת חוֹלָאֵת זֶה וְזֶה לְחוֹלָאֵת אַחֶרֶת, כָּל
אֶחָד וְאֶחָד מְסֻגָּל לְדַבֵּר אַחֶר,

וְזֶה הָאֵילָן הָיוּ צְרִיכִין לְהַשְׁקוֹתוֹ, וְאִם הָיוּ מִשְׁקִין
אוֹתוֹ הָיָה מְסֻגָּל מְאֹד, וְלֹא דֵי שֵׁאִין אֲנִי מִשְׁקָה

אוֹתוֹ, אֶלֶּא שֶׁעַל־יַדֵּי שְׂאֲנֵי מְזִרִיחַ עָלָיו אֲנִי מִיבֵשׁ
אוֹתוֹ.

עֲנֵתָה הַלְּבָנָה וְאָמְרָה: אֵתָה דּוֹאֵג דְּאָגוֹת אַחֲרִים,
אֲנִי אֲסַפֵּר לְךָ עֵסֶק שְׁלִי. הָיִית שֵׁישׁ לִי אֶלֶף הָרִים,
וּסְבִיבוֹת הָאֶלֶף הָרִים יֵשׁ עוֹד אֶלֶף הָרִים, וְשָׁם
מָקוֹם שִׂדִים, וְהַשִּׂדִים יֵשׁ לָהֶם רַגְלֵי תְרַנְגוּלִים, וְאִין
לָהֶם כַּח בְּרַגְלֵיהֶם וַיּוֹנְקִים מִרַגְלֵי, וּמִחֲמַת זֶה אִין לִי
כַח בְּרַגְלֵי, וַיֵּשׁ לִי אַבְקָה, הִינּוּ פּוֹל, שֶׁהוּא רִפּוּאֵה לְרַגְלֵי,
וּבָא רוּחַ וְנוֹשֵׂא אוֹתוֹ.

עֲנֵתָה הַחֲמָה: אֵת זֶה אֵתָה דּוֹאֵג? (בְּלִשׁוֹן תַּמָּה), אֲגִיד
לְךָ רִפּוּאֵה. בְּאֲשֶׁר שֵׁישׁ דֶּרֶךְ וּמֵאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ
מִתְפַּצְּצִים כַּמָּה דְרָכִים: דֶּרֶךְ אֶחָד שֶׁל צְדִיקִים. אֶפְלוּ
הַצְּדִיק שֶׁהוּא בְּכָאן, מִפְּזָרִים תַּחֲתָיו אוֹתוֹ הָאֶבֶק
שֶׁבְּאוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ הַנִּל בְּכָל פְּסִיעָה, וְכָל פְּסִיעָה שֶׁהוּא
פּוֹסֵעַ הוּא דוֹרֵךְ בְּאוֹתוֹ הָאֶבֶק,

וַיֵּשׁ דֶּרֶךְ שֶׁל אֶפִיקוֹרְסִים, אֶפְלוּ אֶפִיקוֹרְסִים שֶׁבְּכָאן,
מִפְּזָרִים תַּחֲתָיו בְּכָל פְּסִיעָה מֵאוֹתוֹ הָאֶבֶק כַּנִּל,
וַיֵּשׁ דֶּרֶךְ שֶׁל מִשְׁגָּעִים. אֶפִילוּ מִשְׁגָּע שֶׁבְּכָאן,
מִפְּזָרִים תַּחֲתָיו כַּנִּל, וְכֵן יֵשׁ כַּמָּה דְרָכִים.

וַיֵּשׁ דֶּרֶךְ אַחֶר, בְּאֲשֶׁר שֵׁישׁ צְדִיקִים, שֶׁמְקַבְּלִים עַל
עֲצָמָם יְסוּרִים, וּמוֹלִיכִים אוֹתָם הַפְּרִיָצִים
בְּשִׁלְשֵׁלָאוֹת, וְאִין לָהֶם כַּח בְּרַגְלֵיהֶם, וּמִפְּזָרִים
תַּחֲתֵיהֶם מֵאוֹתוֹ הָאֶבֶק שֶׁל אוֹתוֹ הַדֶּרֶךְ, וַיֵּשׁ לָהֶם
כַּח בְּרַגְלֵיהֶם.

עַל פֶּן תִּלְךָ לְשָׁם, שֵׁישׁ שָׁם הַרְבֵּה אֶבֶק, וַיְהִיָה לְךָ
רִפּוּאֵה עַל רַגְלֵיךָ. (כָּל זֶה דְּבַרֵי הַחֲמָה אֶל הַלְּבָנָה) וְהוּא
שָׁמַע כָּל זֶה.

שם _____
 טלפון _____
 עיר _____

דעם רבינ'ס מעשיות

מבחן בסיפורי מעשיות

מעשה ג' - מחיגר (1)

- א. מה צוה החכם לבניו ומשפחתו לפני מותו?
 לזרוע פירות
 לזרוע פירות ולחרוש שדות
 שישתדלו להשקות אילנות
- ב. הבן החיגר היה יכול לעמוד או לא?
 לא
 כן
 יכול לעמוד רק עם מקל
- ג. איך היה פרנסה לחיגר?
 קיבץ נדבות
 לא היה לו מה לאכול כלל
 אחיו נותנים לו די פרנסתו
- ד. איך היה מעות לחיגר לעסוק במשא ומתן?
 קיבץ ממה שנשאר לו מפרנסתו
 משפחתו הלוו לו מעות
 שתי התשובות נכונות
- ה. לאן רצה ליסוע החיגר?
 לברעסלא
 ללייפסיק
 לאיטליא
- ו. את מי לקח עמו החיגר לדרך?
 בעל עגלה
 נאמן
 שתי התשובות נכונות
- ז. מה קרה בדרך?
 נפל עליהם גזלן אחד
 נפלו עליהם גזלנים
 העגלה נשברה
- ח. מי הצליח לברוח?
 החיגר והנאמן
 הבעל עגלה והנאמן
 החיגר והבעל עגלה והנאמן
- ט. מה הם גזלו?
 התיבה והסוסים
 הסוסים והעגלה
 התיבה והסוסים והעגלה
- י. מה אכל בתחילה החיגר?
 לחם יבש שהיה בעגלה
 לא אכל רק שתה
 מצות שהיה בעגלה
- יא. מה אכל החיגר אח"כ כשכלה האוכל בעגלה?
 מצא חבילת לחם ישן לאכול
 היה רק שותה מים
 השליך עצמו מהעגלה לאכול עשבים
- יב. אחר שהחיגר לן בשדה, היה יכול לעמוד או לא?
 התרפא והתחיל ללכת
 כן
 היה יכול רק לרחוש
- יג. למה החיגר עקר העשב מהשורש?
 כי זה היה נראה לו עשב ישן מאוד
 כי רצה לאכול גם השורש
 כי היה מכיר בהם ועדיין לא ראה עשב כזה
- יד. איך היה נראה הדומיט שמצא מתחת לעשב הנ"ל?
 עגול
 מלבן
 מרובע
- טו. איך הגיע החיגר למקום שיום ולילה נתוועדים יחד?
 התחיל ללכת ברגליו והלך עד שהגיע לשם
 עם סוס ועגלה
 נזדמן לו שאחזו הדומיט בצד המסוגל לשא למקום שיום ולילה מתקבצים
- טז. מה שמע שהשמש קובל לפני הירח?
 שהשדים אין להם כח ברגליהם והם יונקים מרגלי ואין לי כח ברגלי
 כי יש אילן שהוא מסוגל להרבה דברים והאילן הזה צריך להשקותו ואני מזריח עליו השמש ומייבש אותו
 שתי התשובות נכונות
- יז. מה שמע שהירח מספר לשמש על הדאגות שיש לה?
 שהשדים אין להם כח ברגליהם והם יונקים מרגלי ואין לי כח ברגלי
 כי יש אילן שהוא מסוגל להרבה דברים והאילן הזה צריך להשקותו ואני מזריח עליו הירח ומייבש אותו
 שתי התשובות נכונות

תשתדלו להשקות אילנות - בהצלחה גדולה

ספורי מעשיות שסיפר רבינו הקדוש הם קודש קדשים וכונתו ז"ל הייתה כדי לעורר אותנו משנתנו הרוחנית, וללמד אותנו דעת ודרך ישרה לעבודת השם יתברך בהתעוררות הלב, כמו שאמר רבינו: ש"ספורי מעשיות שלו מסוגלים לעורר מהשינה", ולמען דעת אשר בכל תיבה ותיבה מאלו המעשיות טמונים סודות התורה טמירים ונעלמים, כנשמע מפיו הקדוש בעצמו, ואפילו איש פשוט אשר יקרא אותם יכול להוציא לעצמו מוסר והתעוררות להשם יתברך

להיכנס להגרלה ניתן לחייג לקו דעם רבינס אור 02-534-5040 - או לשלוח לפקס: 15326519611,

או ל: m025345040@gmail.com פאר אידיש רופט 02-5-3333-72